

Obductie

Op het moment dat we met Daan* met de ambulance in het ziekenhuis aankwamen na het overlijden, kwamen we in een kamertje waar er gesproken werd over wat er was gebeurd. We kregen vele vragen. 1 ervan was of we obductie wilde laten verrichten op Daan*. Mijn eerste reactie daarop was, nee. Ik kreeg gelijk het beeld in me hoofd dat ze hem open moesten maken. Dat kon ik niet aan. Toen ze uitlegde waarom het wel of niet fijn was om het te laten doen, begreep ik er meer van. Je leeft in een roes, dus niet alles krijg je goed mee. Maar we wilde wel graag weten wat de reden zou zijn van het overlijden van hem. Ze vertelde wel erbij dat het een kleine kans was dat er echt een oorzaak zou gevonden worden. Toch besloten we ervoor te gaan. Ineens wat het open maken van Daan* minder eng. Ik hield de gedachten voor dat hij als hij nog had geleefd ook nog op de operatie tafel zou belanden voor zijn hartje. Dus er was weinig verschil. Ook zouden we het niet te zien krijgen hoe het erna uit zou zien. Dat is dan wel weer zijn. Hij zou netjes aangekleed worden na obductie. Zo fijn er was niks van te zien. Het was gewoon mijn mooie mannetje die we weer terug thuis kregen.

We hebben lang moeten wachten op de uitslag. Jullie nu dus zelfs langer, want kreeg het gewoon niet verwoord. Eindelijk hadden we het gesprek, waar we zo lang op hebben moeten wachten. Leuk kom je op de afdeling kindergeneeskunde. Hoor je allemaal kindjes, erg fijn als je zit te wachten. We werden gehaald, liepen naar een kamer die vrij was voor ons. Werd me daar toch zenuwachtig en huilerig. Ik hoorde steeds tegenover ons een kindje huilen. Goed over nagedacht mensen. Ze merkte het op, vertelde me dat ze met moeite een plekje hadden gevonden. Maar vond het wel rot dat het uitgerekend op deze plek was. Ze ging bellen of er niet ergens anders plek was. Gelukkig we konden naar een andere afdeling. Zo konden we gelukkig wat rustiger praten. Voelde mij beter op me gemak.

Wij waren zo bang dat het toch zijn hartafwijking was. De kindercardioloog wilde er bij zijn. Achteraf kon hij niet, daar was al over gebeld. En toch zat dat ons niet lekker dat hij erbij had willen zijn. Dus een reden te denken dat het zijn hartje was. Echter was daar geen sprake van. Wat een opluchting het had niks met zijn hartafwijking te maken. Want als dat het was geweest, was er iemand schuldig. Degene die de laatste keer op controle voor zijn hartje mijn opmerking afwimpelde voor de operatie. Ja ik wist heus wel dat hij te klein en te zwak was. Maar wat als het wel zijn hartje was, dan waren ze te laat. Dit was dus een hele geruststelling. Maar wat is het dan wel. Ze hebben ook uitgesloten dat het de medicatie is die hij een uur van te voren nog had gekregen voor de spruw. Want misschien was hij er wel in gestikt. Nee, er was niks meer van terug gevonden. Ook dat was voor mij een hele geruststelling. Onze angsten waren dus geen werkelijkheid geworden.

Er werd verteld dat ze wel iets hadden gevonden. Maar konden niet met zekerheid zeggen dat het echt de oorzaak was. Ze hielden het op wiegendood, dus pure pech voor ons mooie mannetje. Wat ze hadden gezien was een te nauwe neus doorgang, dikke tong. Dat zijn kenmerken voor "down" En aangezien Daan* al vanaf geboorte af aan benauwd was, hebben ze het vermoedde dat hij daardoor zuurstof te kort heeft gehad en dus is gestikt. Dit klinkt heel erg naar, dus houden het maar op wiegendood. Alleen doordat ze dit hebben verteld, heb ik me weer van alles in me hoofd gehaald. Heeft hij misschien raar tegen me aangelegen, zodat hij neusje dicht kwam te zitten, heb ik iets over het hoofd gezien, is het mijn schuld. Als die vragen kwamen in me op. Inmiddels zijn deze gedachten rustiger geworden. Ik weet dat het niet mijn schuld is, maar een gevoel is iets heel anders. Die kan je niet zomaar uitzetten.

Ik ben blij dat al die dingen waar wij aan dachten het niet waren, maar wiegendood is wel heel breed. Met andere woorden, er is geen reden. De kleine man heeft gewoon pech gehad. Nou

lekker dan, hij had al zoveel pech, dan moest hij ook nog eens overlijden door een niet gevonden oorzaak. Vrede krijgen met de dood van mijn kleintje, nee nooit. Maar kan wel vrede vinden de manier hoe, bij mij in mijn armen heel rustig in slaap gevallen te zijn. Maar hoe je het ook went of keert, het had nooit mogen gebeuren.